

Ascensiune

Bragagiu

Din stâncă-n stâncă,
Din piatră-n piatră
Mă-nalț și încă
Mai pierd o vatră.

Rămâne visul
Căzut în minte
Ca paradisul
Numai cuvinte.

Fără pereche
Scriu căi încete
Pierzându-mi vechii,
Noii prieteni.

Din plâns în zâmbet,
Din râs în lacrimi,
Din simplu îmblet
Spre ceruri sacre.

Nou pasul pașii
Precis îi calcă
Și nu-s sălașe
De rugă și joacă.

Cărare-n munte
Fără de urme:
Nu trec trecute
Tălăngi de turme.

Și prind în mână
Doar băătăura
Sorbind Lumina,
Pierzându-mi ura.

Știind doar una -
Că drumul mai e
Cât urc întruna
În sus cu traiul.

Ca o minune
Mi-i vremea toată
Când piscu-a spune:

„Aici ești... gata...”

Nimic anume
N-am prins în viață.
Întreaga lume
Îmi este-n față.
Victor Bragagiu